

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

Vandaag hebben we een prachtig verhaal
uit het evangelie van Lucas,
de zogenaamde Emmaüsgangers.
Het verhaal van twee leerlingen van Jezus,
die totaal teleurgesteld van Jeruzalem
maar weer terug naar hun huis lopen,
naar hun eigen dorpje Emmaüs.
Daarom heet dit verhaal dus ook wel de Emmaüsgangers,
naar dat dorpje Emmaüs.

Wat is er gebeurd?

Deze twee leerlingen waren naar Jeruzalem gegaan
in de hoop dat hun held Jezus daar nu zou doorbreken.
Misschien zou hun held nu wel daar
de nieuwe leider, de nieuwe Koning worden
en hen bevrijden van de Romeinse overheersing.
Maar wat gebeurde er!
Hun held Jezus werd in Jeruzalem aan het kruis geslagen en gedood.
Wat een teleurstelling.
Ze hadden eigenlijk op een feestje gehoopt.
Maar het werd één grote mislukking.
En daarom besluiten ze maar weer terug te gaan
naar hun dorpje Emmaüs.

En nu sluit Jezus zich bij hen aan.
En weet u wat ik nu het opvallend vind!
Hun ogen werden verhinderd om Hem te herkennen.
Voor hen was Jezus op dat moment
dus alleen maar een vreemdeling!
Ze wisten dus niet dat die onbekende man Jezus was.
En zo laat Jezus hen dus eerst helemaal uitpraten.
En Jezus zegt niet allereerst:
'Wacht even, Ik ben het, de verrezen Heer.'
'Kom, dan gaan we weer terug naar Jeruzalem
en dan gaan we daar alsnog feest vieren.'

Nee, Jezus laat hen helemaal uitpraten.
En Jezus loopt gewoon met hen mee.
De bisschop van Rotterdam zei eens zo mooi:
'Als wij de verkeerde kant op gaan,
loopt Jezus toch gewoon met ons mee,
desnoods ook de verkeerde kant op!'

Zo is onze Heer.
En bij Hem mogen we dan eerst helemaal uitpraten.
Hij luistert, luistert en nog eens, luistert.
Je hart helemaal mogen uitspreken.
Ook dat is een vorm van gebed!
Gewoon al je teleurstellingen tot in de kleinste details
uitspreken.
Hij luistert!

En pas als ze dan helemaal uitgepraat zijn,
pas dan begint Jezus met iets te zeggen.
En dan begint Jezus niet
met te zeggen wie Hij is,
of dat Hij verrezen is,
of dat hij de Redder van de wereld wil zijn.
Nee, Jezus begint eerst te vertellen over lijden.
Heel opvallend!
Dat is blijkbaar voor Jezus het eerst belangrijke
waarover Hij met hen wil spreken!

Weet u, voor ons is iemand waardevol
als hij intelligent is.
Als hij gestudeerd heeft en misschien wel les geeft
aan een universiteit.
Of als hij een belangrijke functie heeft in de maatschappij.
Dat zijn dingen die wij belangrijk vinden.

Maar voor God is er iets anders dat belangrijk is.
De Bijbel noemt dat: 'de school van het lijden'.
Ik vind dat altijd zo'n mooie uitdrukking:
'de school van het lijden'.

Geen universiteit.
Geen conservatorium.
Nee, de school van het lijden.
Dat is wat voor God het belangrijkste is.

En die school krijgen wij op een of andere manier
allemaal aangeboden!
Wij mensen krijgen allemaal op een of andere manier
ons portie lijden.
En dan is de vraag:
Hoe gaan we daar mee om?
Maakt het lijden ons teleurgesteld, verbitterd,
gebroken!
Of maakt het lijden ons uiteindelijk
tot een beter mens!

Weet u, de school van het lijden
kan ons bescheiden maken.
Kwetsbaar.
Mild naar anderen toe.
Want wat we zelf uit eigen ervaring
hebben meegemaakt,
maakt ons gevoeliger naar anderen toe.
Daarom telt voor God allereerst
de school van het lijden.

Jezus heeft die school van het lijden,
ik zou bijna zeggen, 'cum laude', 'met lof' doorlopen.
Of, zoals ons evangelie van vandaag het zegt:
Moest de Messias dat alles niet lijden
om in zijn glorie binnen te gaan?
Zijn glorie, cum laude.

In mijn vorig stukje voor het Klaverblad
heb ik de volgende vergelijking gemaakt.
Wij mensen lijken steeds meer op mensen
die dreigen te verdrinken in de zee.
Alles in onze tijd lijkt mis te gaan.

Het bekende rijtje: oorlog,
het klimaat dat steeds slechter wordt,
de verruwing van de mensen.
Maar wie redt ons uit het water van de zee?

Wel, als ik het even een beetje gewoontjes mag zeggen:
Jezus heeft het diploma reddend zwemmen behaald.
Toen Jezus stierf aan het kruis en weer opstond,
toen heeft Hij laten zien
dat Hij ons kan redden uit de zee.
Hij heeft de school van het lijden helemaal doorlopen,
en daarom kan Hij ons werkelijk redden.
En tegelijk roept Hij ons ook op
om zijn leerlingen te worden!
In diezelfde school!

Tot slot wil ik u nog één ding uit dit mooie verhaal noemen.
Als ze eenmaal bij hun dorpje Emmaüs zijn aangekomen,
doet Jezus alsof Hij verder moest gaan.
Dat vind ik ook zo bijzonder.
Jezus dringt zich niet op.
Jezus is niet een evangelist
die zijn voet tussen de deur zet.
Jezus dramt niet.
Nee, Jezus doet alsof Hij verder moest gaan.

Ik heb eens gelezen dat iemand
in het communistische Roemenië van de jaren '50,
nota bene door dit Bijbelvers tot geloof was gekomen:
'Jezus deed alsof Hij verder moest gaan!'
Het communisme probeerde de mensen te indoctrineren.
Iedereen moest denken
zoals het communisme dat voorschreef.
Je werd compleet gehersenspoeld.
En toen deze persoon dit Bijbelvers las:
'dat Jezus deed alsof Hij verder moest gaan,'
toen was hij daar zo van onder de indruk.
Dat zoiets bestond!

Dat iemand zo bescheiden kon zijn!
Die Persoon wilde hij wel eens leren kennen.
En zo is hij tot geloof gekomen.
Mooi, hè!

Als ik al het gedram zie in de politiek,
maar ook in de media.
Het is allemaal zo opdringerig.
Je moet zus of zo denken
anders tel je niet meer mee.
Voor mij is dat op zich al een teken,
dat zoiets nooit de volle waarheid kan zijn!
De waarheid hoeft zichzelf niet te verkopen,
hoeft zichzelf niet op te dringen.
De waarheid spreekt voor zichzelf!
Dat is de bescheidenheid van Jezus.

En zo brengt alleen de school van het lijden ons
uiteindelijk tot de volle waarheid, tot de glorie van God.
Amen.